

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Swiss Forfait s.r.o.**, IČ 28228294, se sídlem Na Perštýně 362/2, Praha 1, zast. Mgr. Filipem Kubrychtem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 846/1, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2015, č. j. 12109/15/5300-21443-711478, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2018, č. j. 5 Af 40/2015 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Specializovaný finanční úřad (dále jen „správce daně“) snížil rozhodnutím ze dne 29. 8. 2014, č. j. 178100/14/4000-17200-501895, nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty (DPH), který žalobkyně vykázala v daňovém přiznání za období listopad 2012, a to z částky 1.522.305 Kč na částku 426 Kč. Žalovaný zamítl odvolání a rozhodnutím ze dne 20. 4. 2015, č. j. 12109/15/5300-21443-711478, potvrdil toto rozhodnutí správce daně.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 9. 2018, č. j. 5 Af 40/2015 - 50, žalobu zamítl. Konstatoval, že se plně ztotožnil s posouzením věci žalovaným. Poukázal také, že se totožnými námitkami žalobkyně zabýval již v řízení vedeném pod sp. zn. 11 Af 48/2014, přičemž neshledal důvody, aby se od svých dřívějších závěrů odchýlil. K věci samé uvedl, že prodávající (společnost FEED GRAIN s. r. o.) na vlastní náklady přepravila zboží do skladů v Heidenau a v Hamburku ve Spolkové republice Německo, kde je předala

žalobkyni. Soud ve shodě s žalovaným konstatoval, že místem plnění tudíž byla Spolková republika Německo a žalobkyni proto nemohl vzniknout nárok na odpočet DPH. Doplnil, že správce daně i žalovaný hodnotili důkazy samostatně i v souvislostech, jejich závěry jsou logické, přiléhavé a zjevně popisují obchodní transakci tak, jak se skutečně odehrála.

[3] Skutečnost, že důkazy předložené žalobkyní správce daně vyhodnotil s ohledem na okolnosti případu jako nevěrohodné, není porušením zásady materiální pravdy. Jestliže správce daně žalobkyni upozornil na nedostatky předložených důkazních prostředků, není podle soudu přípustné takové nedostatky zhojit tím, že žalobkyně předložila zcela nové, popř. opravené důkazní prostředky, které, aby byly souladné s tvrzeným stavem, reagují na nově vyvolané či trvající pochybnosti správce daně (zejména opravné daňové doklady, dodatky ke kupním smlouvám, prohlášení o přepravě zboží apod.). Takto předkládané důkazy jsou nevěrohodné, neboť neexistoval rozumný důvod pro jejich nepředložení bezprostředně ihned po první výzvě správce daně k odstranění pochybností.

[4] Námitku porušení principu neutrality DPH soud rovněž neshledal důvodnou. Otázka zachování principu neutrality daně nebyla v řízení vůbec nastolena. Předmětem sporu byl nárok žalobkyně na odpočet DPH, tedy posouzení skutečnosti, zda žalobkyně pořídila zboží od tuzemského dodavatele s místem plnění v ČR a zda žalobkyně uskutečnila dodání zboží do jiného členského státu v rámci EU. Nebylo prokázáno, že žalobkyně uskutečnila zdanitelná plnění tak, jak deklarovala, a proto důsledkem takového stavu bylo nepřiznání nároku na odpočet v požadované výši. Poukazem na porušení principu neutrality daně nelze zhojit fakt, že žalobkyně nesplnila podmínky pro přiznání uplatňovaných daňových nároků.

[5] Také námitka porušení zásady rychlosti je v daném řízení irelevantní. Žalobkyně se mohla proti nečinnosti bránit podáním podnětu nejblíže nadřízenému správci daně, což neučinila.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. Uvědomuje si, že Nejvyšší správní soud její kasační stížnost v příbuzné věci vedené pod sp. zn. 1 Afs 30/2017 zamítl. Přesto doufá, že Nejvyšší správní soud své závěry přehodnotí. Uvedla, že nakupovala od společnosti FEED GRAIN s. r. o. obilí, které následně dodala svým obchodním partnerů v Německu. Stěžovatelka přitom finančním orgánům doložila dostatečné důkazy dosvědčující průběh transakce, byť nakonec předložená dokumentace zahrnovala některé opravy. Orgány finanční správy nesprávně dovodily, že součástí první dodávky od FEED GRAIN s. r. o. byla i přeprava do Německa a že místo plnění proto bylo v Německu. Podle žalobkyně smluvní dokumentace dokládá výslovný opak.

[7] Zdůraznila, že se stát bezdůvodně obohatil o 1.521.879 Kč, a pokud by takto konal soukromý subjekt, pravděpodobně by již čelil trestnímu postihu. Nastíněným obohacením došlo mimo jiné i k porušení principu neutrality DPH a celý obchod byl kvůli postupu finančních orgánů pro stěžovatelku ztrátový. Soudu vytkla, že nesprávně posoudil otázku oprávněnosti odpočtu zejména v návaznosti na nesprávný závěr o tom, že provedené

důkazy potvrzovaly právní závěry správce daně. Ten nadto postupoval v rozporu se zásadou hospodárnosti, kdy stěžovatelka v řízení reagovala zpravidla obratem, zatímco na straně finančních orgánů si každý krok vyžádal několik měsíců.

[8] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry městského soudu. Na případ stěžovatelky nebylo možné aplikovat § 64 zákona o DPH, protože nedošlo k odeslání nebo přepravení zboží z tuzemska. Právo nakládat se zbožím jako vlastník přešlo na stěžovatelku až v Německu, a to okamžikem dodání zboží obchodní společností FEED GRAIN s. r. o. Bylo proto potřeba vycházet z § 7 odst. 1 zákona o DPH, podle kterého je místem plnění při dodání zboží místo, kde se dodání zboží nachází v době, kdy se dodání uskutečňuje, tedy Německo. Žalovaný upozornil, že v daném případě došlo k uskutečnění dvou dodání, kdy první proběhlo mezi společností FEED GRAIN s. r. o. a stěžovatelkou a druhé mezi stěžovatelkou a společnostmi Hauptgenossenschaft Nord AG a Ballli Steel plc. Doplnil, že se soud skutkovými okolnostmi případu dostatečně zabýval a správně je vyhodnotil. Odmítl, že by stěžovatelka splnila svou důkazní povinnost, neboť předložené důkazy byly shledány jako nedůvěryhodné. Podle žalovaného nedošlo ani k bezdůvodnému obohacení České republiky ani k narušení principu neutrality daně z přidané hodnoty.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že při posuzování kasační stížnosti neshledal důvody pro to, aby se odchýlil od svých dřívějších závěrů uvedených v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Afs 30/2017 - 30.

III. A) Okolnosti vyplývající ze správního spisu

[12] Dne 27. 12. 2012 podala žalobkyně přiznání k DPH za zdaňovací období listopad 2012. V předmětném přiznání vykázala dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie a nárok na odpočet ze zdanitelného plnění přijatého od tuzemského dodavatele.

[13] Výzvou ze dne 25. 1. 2013 zahájil správce daně u žalobkyně postup k odstranění pochybností v souladu s § 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád"). Ve výzvě správce daně mj. vyzval žalobkyni, aby prokázala faktické dodání zboží z České republiky do Spolkové republiky Německo, a s tím spojenou oprávněnost uplatnění osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu (§ 89 a § 100 daňového řádu). Výzva obsahovala řádné odůvodnění a poučení.

[14] V průběhu postupu k odstranění pochybností bylo zjištěno, že žalobkyně uplatňuje nárok na odpočet DPH ze zdanitelných plnění (dodání zboží - pšenice) přijatých od korporace FEED GRAIN s.r.o., se sídlem v Praze, a dále že vykazuje dodání zboží

nakoupeného od FEED GRAIN s.r.o. těmto odběratelům: německé korporaci Hauptgenossenschaft Nord AG (dále jen „HGS“) a britské korporaci Ballli Steel plc (dále jen „BS“).

[15] Dne 7. 2. 2013 žalobkyně předložila správci daně podání, jehož přílohu tvořily kopie faktur - daňových dokladů vystavených jako č. 120100052, 120100053 a 120100058, mezinárodních nákladních listů CMR č. 9226411, 9959870, nákladního listu bez číselné identifikace, hlášení o uskladnění č. 16, 17, 18 a skladištního listu č. 203866 s překladem do českého jazyka.

[16] Dne 13. 3. 2013 správce daně zaevidoval podání žalobkyně ve vztahu k řízení vedenému za zdaňovací období říjen 2012. Přílohu tvořila mj. prodejní smlouva č. 300120124 ze dne 17. 8. 2012, včetně Dodatku č. 1 ze dne 18. 8. 2012 a dohoda o zajištění přepravy ke smlouvě č. 300120124 uzavřená mezi FEED GRAIN s.r.o. a Balli Steel Czech s.r.o., (dále jen „BSC“) ze dne 18. 8. 2012.

[17] Dne 26. 4. 2013 se uskutečnilo ústní jednání s jednateli žalobkyně ve věci zahájeného postupu k odstranění pochybností o údajích v přiznání k DPH za zdaňovací období říjen 2012, během něhož byly částečně projednány také skutečnosti týkající se obchodních transakcí uskutečněných v předmětném zdaňovacím období.

[18] Ve vztahu k uvedenému ústnímu jednání zaslala žalobkyně správci daně podání ze dne 30. 4. 2013, jehož přílohu mj. tvořila dohoda o zajištění přepravy mezi žalobkyní a FEED GRAIN s.r.o. ze dne 18. 8. 2012, potvrzení o uzavření smlouvy č. 120817963 ze dne 17. 8. 2012, písemné sdělení o postoupení smlouvy č. 120817963 ze dne 19. 9. 2012 sepsané s korporací BS a faktury přijaté od FEED GRAIN s.r.o. č. 120386 a č. 120401.

[19] Dne 7. 5. 2013 zaslala žalobkyně správci daně podání, v jehož příloze doložila následující dokumenty: prodejní smlouvu č. 300120112 ze dne 19. 7. 2012, včetně dodatku č. 1, uzavřenou mezi žalobkyní a FEED GRAIN s.r.o., dohodu o zajištění přepravy ze dne 1. 11. 2012 uzavřenou mezi žalobkyní a FEED GRAIN s.r.o., přijatou fakturu č. 120445 od FEED GRAIN s.r.o. ze dne 27. 11. 2012, včetně překladu do češtiny, kupní smlouvu BSC2012-01-41 ze dne 17. 7. 2012 uzavřenou mezi žalobkyní a BSC jménem BS, včetně překladu do češtiny, postoupení ze dne 1. 11. 2012 kupní smlouvy BSC2012-01-41 ze dne 17. 7. 2012 vystavené BSC, potvrzené BS, včetně překladu do češtiny, fakturu č. 120100058 ze dne 30. 11. 2012 vystavenou žalobkyní na BS, včetně překladu do češtiny, potvrzení o uzavření kupní smlouvy č. 120718900 ze dne 18. 7. 2012 sepsané mezi HGS a BS, včetně překladu do češtiny, a fakturu č. WHEAT031212 vystavenou BS ze dne 3. 12. 2012 na HGS s postupovací klauzulí na žalobkyni, včetně překladu do češtiny.

[20] Dne 2. 10. 2013 žalobkyně zaslala správci daně další vyjádření, jehož přílohu tvořily opravné daňové doklady - faktury vystavené FEED GRAIN s.r.o. č. 120445, č. 120401 a č. 120386, a vyjádření FEED GRAIN s.r.o. ze dne 15. 8. 2013.

[21] Správce daně sdělil žalobkyni dne 26. 2. 2014 výsledek postupu k odstranění pochybností. Dne 13. 3. 2014 podala žalobkyně návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazů, které byly připojeny jakožto příloha návrhu. Jednalo se o opravný daňový doklad č. 633000001 a prohlášení k prodejům FEED GRAIN s.r.o. ze dne 10. 3. 2014.

III. B) Právní rámec

[22] Podle § 7 odst. 1 zákona o DPH: „*místem plnění při dodání zboží, pokud je dodání zboží uskutečněno bez odeslání nebo přepravy, je místo, kde se zboží nachází v době, kdy se dodání uskutečňuje*“. Podle odstavce druhého: „*místem plnění při dodání zboží, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno osobou, která uskutečňuje dodání zboží, nebo osobou, pro kterou se uskutečňuje dodání zboží, nebo zmocněnou třetí osobou, je místo, kde se zboží nachází v době, kdy odeslání nebo přeprava zboží začíná. Pokud však odeslání nebo přeprava zboží začíná ve třetí zemi, za místo plnění při dovozu zboží a následného dodání zboží osobou, která dovoz zboží uskutečnila, se považuje členský stát, ve kterém vznikla povinnost přiznat nebo zaplatit daň při dovozu zboží*“.

[23] Podle § 11 odst. 1 zákona o DPH: „*za místo plnění při pořízení zboží z jiného členského státu se považuje místo, kde se zboží nachází po ukončení jeho odeslání nebo přepravy pořizovateli*“.

[24] Podle § 13 odst. 1 zákona o DPH: „*dodáním zboží se pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník*“. Podle druhého odstavce: „*dodáním zboží do jiného členského státu se pro účely tohoto zákona rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu*“.

[25] Podle § 64 odst. 1 zákona o DPH: „*dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně*“.

[26] Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH: „*plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku*“.

III. C) Otázka vzniku nároku stěžovatelky na odpočet DPH

[27] Klíčovou otázkou v projednávané věci je, zda stěžovatelce vznikl nárok na odpočet DPH při dodání zboží do Německa, resp. zda ohledně vzniku tohoto nároku unesla své důkazní břemeno.

[28] K zodpovězení této otázky je podstatné posoudit, kdy a mezi kým došlo k dodání zboží. Podle ustálené judikatury Soudního dvora pojem „dodání zboží“ „*neodkazuje na převod vlastnictví způsoby, jež upravuje použitelné vnitrostátní právo, ale zahrnuje veškeré převody hmotného majetku opravňující druhou stranu k faktickému nakládání s uvedeným majetkem, jako by byla vlastníkem tohoto majetku*“ (srov. rozsudek ze dne 8. 2. 1990 ve věci C-320/88, *Shipping and Forwarding Enterprise Safe*). V návaznosti na uvedenou judikaturu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2014, č. j. 3 Afs 41/2014 - 46, dovodil, že „*dodáním zboží se pro účely daně z přidané hodnoty rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník[...]právo nakládat se zbožím jako vlastník zahrnuje veškeré převody hmotného majetku opravňující druhou stranu k faktickému nakládání s uvedeným majetkem, jako by byla*

vlastníkem tohoto majetku (v tomto smyslu lze rovněž odkázat na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 8. 2. 1990, Shipping and Forwarding Enterprise Safe, C-320/88)".

[29] Podle § 92 odst. 2 daňového řádu „*správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů*". Povinností daňového subjektu je prokázat „*všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*" (odstavec 3). „*Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence* (odstavec 4). Správce daně naopak prokazuje *skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem* [odstavec 5 písm. c)].

[30] Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případu jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným.

[31] Pro uplatnění nároku na odpočet DPH je plátce daně povinen předložit daňový doklad [§ 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH], a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Tuto povinnost je nicméně třeba vykládat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tak, že „*prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění*" (rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 - 103).

[32] Pro uznání nároku na odpočet DPH tedy nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. „*Je proto nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba - plátce daně, jenž je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá*" (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015 - 45).

[33] V posuzovaném případě stěžovatelka prokazovala dodávku pšenice doklady specifikovanými výše v části *III. A)*. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správce daně, že fakticky došlo k přechodu práva nakládat se zbožím jako vlastník na stěžovatelku až

v Německu, kde bylo zboží následně obratem prodáno společnosti Hauptgenossenschaft Nord AG, resp. Ballli Steel plc. Nedošlo tedy k naplnění základní podmínky pro uznání odpočtu daně, tedy že místo plnění se nacházelo v tuzemsku a zboží bylo až poté prodáno do Německa. K tomuto závěru vedly stěžovatelkou předložené doklady, jimiž zamýšlela svůj nárok na odpočet daně prokázat.

[34] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů i soudu o tom, že opravené dokumenty předložené stěžovatelkou po výzvě správce daně nelze považovat za věrohodné. Tyto doklady jsou datovány k obdobím předcházejícím první výzvě správce daně k odstranění pochybností, a stěžovatelka je tudíž mohla doložit již po této výzvě. Skutečnost, že je předložila až ve chvíli, kdy původní doklady její nárok na odpočet neprokázaly, jejich obsah značně znevěrohodňuje.

[35] Soud tedy v této souvislosti zcela správně poukázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který vycházel ze stěžovatelkou původně doložených dokumentů, že společnost FEED GRAIN s.r.o. dodala zboží tak, že je na své náklady přepravila do Německa, a to dle dodacích podmínek stanovených v prodejních smlouvách. Žalovaný zohlednil fakt, že smlouvy a jejich dodatky ukládaly povinnost dodavateli (společnosti FEED GRAIN s.r.o.) vybrat dopravce, hradit výlohy spojené s přepravou zboží až do Německa a obstarat na vlastní náklady přepravní pojištění.

[36] Zároveň přihlédl k ujednání, že placení v obou případech bylo odvozeno od skutečné váhy zboží vyložené ve stanici, přitom v prodejních smlouvách bylo v případě první smlouvy ujednáno pouze minimální a maximální množství dodaného zboží, u smlouvy druhé bylo ujednáno, že toto je v opci prodávajícího. Zároveň zohlednil, že určení množství dodávaného zboží je vázáno na vyloženou váhu ve stanici určení. Logický pak byl na základě těchto důkazů závěr žalovaného, že dodavatelka, společnost FEED GRAIN s.r.o., disponovala oprávněním nakládat se zbožím až do Německa, kde teprve přešlo vlastnické právo na stěžovatelku, přičemž konkrétní množství bylo určeno až na místě vyložení.

[37] S uvedenými závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Stěžovatelce se nepodařilo věrohodně prokázat vznik nároku na odpočet daně. Naopak, z jí předložených dokladů vyplývalo, že jí takový nárok vůbec nevznikl. Kasační námitka proto není důvodná.

III. D) Ostatní kasační námitky

[38] Dále stěžovatelka namítá, že byl porušen princip neutrality DPH a že Česká republika se bezdůvodně obohatila o nepřiznaný odpočet, tedy o 1.521.879 Kč. Ani tato námitka není důvodná. Stěžovatelka v daňovém přiznání uplatnila odpočet daně ve výši 1.521.879 Kč, avšak vzhledem k okolnostem případu jí nárok na odpočet v této částce nevznikl, a proto jej ani nemohla po státu požadovat.

[39] Stěžovatelka finančním orgánům dále vytkla postup v rozporu se zásadou hospodárnosti, neboť každý jejich úkon si vyžádal několik měsíců. K tomu Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že pokud měla stěžovatelka za to, že v řízení skutečně dochází k průtahům, mohla se podáním podnětu dle § 38 daňového řádu

obrátit na nejblíže nadřízeného správce daně, což však neučinila. Případné porušení zásady hospodárnosti nemělo vliv na správnost samotného rozhodnutí ve věci. Námitka proto není důvodná.

IV. Závěr

[40] Na základě těchto skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. ji zamítl.

[41] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu